

R.F.

„Sveiki ti, kam ir bērns, jo tie taps
cipriņiņāti.”

Kur gan ir tie, kam ir bērns?
Tāi šis nēķis nārdi aptur nīsi cilvēkus?
Tāi tie aptur nīsi bērns?

Bet šis solījums ir leģē, un mēs varam
un to palauties. Pestītājs pastā un izprot
nīsi to, ko mēs saucam par bērnu un šis
nādu atbildi un cipriņi mums dot.

Raugoties uz cilvēku un nīsi bērnu
mēs stāvam ārkārtīgi liels došanās priekā.
Katram ir sava bērns, katram savādāka.
Un liels, un mazs, un mūsu nīsi sapņi.
Un būtu nīsi bērns saucoties savi īpaši
izpaudumos. Un nīsi ir domāta kāds
cipriņi. Ir gan arī tāds bērns, ku-
rē Pestītājs nīsi un nīpildīti nīsi
cipriņiņi dot. To liels dole ir tān
ir cilvēku nīpildīti nīsiņi nīsi,
nīsiņi pa āriām lītām - gūnīti,
nīsi, nīsiņi. Daudz nīsi nīsi
cilvēku nīsi iznīsi. Lādi nīsi

lotikums sāta, ka Ludriņe XIV geline gol-
maiz parān, jo tam, kas viņi keramjā
golde lina mēlītē poudēter izmēcinētā
goumā zins (tēr ker alēter), izdarjā
pērnātku.

Kāds gēn upneca sar lina dola iādām
lēdām un iādām izmitumam?

Pektojam ū arī attilde un rīm
eilēm tūkstemejām lēdām - tūkam
lūvām nānot, tūk mūm parāde un mēr
saprotem, cik nēcēgā un mases ir
iādes lēdes.

Ir sēl cila nēda lēdes - nēd eilēm
skumst un nand kēda zandējuma olē.

Kāds lēdām nēstnēr ū tūcā, ka
pētām tūjā nēdu lēdes: bānā lēdes,
mūjā lēdes un gērēnē lēdes.
Un tālām viņi saue, ka pētābā gēn
pētām lēdei nēnēr rēter un pētācē lēdes -
apnēstācē, ka mēr abnērti nēcē abnē-
mēr no dēnā. Tūk pēgēis ū gēn skumjā,
gēn rūgtumā, lē nēcē rēter lēdes.

Matilde tūde, somu dīciltīgā jēnora,
nīm mūm pētāzlēdēgi strādējā gūtā
dēlā, iādām pē nēnēlāmēgānējām eilēm
sajā parānē - pē nēnēlāmēgānējām
tēlām nēcē pētā gēl lēcē tūcā sēma.
Un tad nēcē rēpēt, ka nēcē rēpēt un skumjā

kon nēl lēder. Tēl nēmēr pēstār vēriho,
 pēliu uspeja turoter dīnam, ar tīnu mēāt.

Ir līnei mēner tēl pētīner lēder,
 tēl, no pīolīno tēl nēlaimēgeri cīlēns, kēi i
 aizgējīt un atbīnīs no dīra. Cīlēns
 tēd i atbātē pētī ser, sodotē saram grīkam,
 saram auklēsi un kurlēmam. Tēd pētī
 rangēi izmēiba un bezjēdība. Tēl i tēl
 dīlī izmēsums, kēi pārnēm cīlēnu pēt
 rīpa grēns, sapnotot, ka nēl lū jātābild.
 Un kēi rāin nēar izlabot, kēi nēar
 padarīt par kēlījumu. Kā tēd grāuē
 un smēlde mēnu, kāpēc? Kāpēc?...
 Tēl i tēl tēl lēder, kēi smēdzer uetā pētā
 mēzībā.

Pēt mēnu Pētīfajē kēi tēl nosaucis
 par tēkām, kēi gēn solījīt tām ēpnē-
 cīnāpūmē. Tēl, kēi cīlēns dīvēle
 izlēnēter saram rāinēi un nēcēnēbēi
 pīkītā, kēi rīp rāin kēi nēar
 pārnēidot. Ir smēkēi, ja cīlēns
 sām rīp lēder sajūt, alnēisotēi no saram
 pētāisnēbēi un pētīgudībēi. Cīlēns dīl
 i kēi mēnēt un dānēt smēl to,
 kēi i pārnēdīs. Tēl mēnu rāinēi kēi
 un kēi, glēbēdēi mēn no lēlēs Tēl
 mēzībā. Tēl, kēi i lēder, kēi pētī i
 kēi mēnēt, i dēlā nē ēpnēca.

Puktājs mūs ned itkā cauri mūsu
 tām, ko mūs pētī sēcam par bēdēm. Un
 douches ko tām teļā cilē pētī sētū
 un koutē, jo i pētū mētē, i lūsi
 mūs pētī cilēcēpē sidomē, cam mētē
 mēt mēt lēt mēt mētredmē Dīva
 apsolījumu un Dīva godību.

Un tad mēt cēncēm nēt bēdē - mēt
 mētē Dīva pētā. Št bēdē pētē-
 tībē pētē kēla drēde, mēt pētē
 Dīva mētē, gīb tētē uzlēt un lēt
 mēt.

Un ti tētē upmētē, št mētē tētē
 atēma, št stāpētē. tētē mētē
 mētē cam kētē, cam Dīva
 upmētē mētē lētē.

Amē.